NORAKSTS

Lietas Nr.A42 4036 06
Nr.AA43-0040-10/18

# SPRIEDUMS
## Latvijas tautas vārdā

Rīgā, 2010.gada 4.novembrī

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētāja A.Šteinberga,
tiesneši K.Berķis un M.Birzgalis,

piedaloties pieteicējam *D.Ņ.*, pieteicēja pārstāvim *G.I.*, atbildētāja Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Valsts ieņēmumu dienesta pārstāvei *D.K.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz *D.Ņ.* pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektora 2006.gada 20.aprīļa lēmuma Nr.19/10966 un Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektora 2006.gada 27.aprīļa lēmuma Nr.19/11859 atcelšanu, sakarā ar *D.Ņ.* un Valsts ieņēmumu dienesta apelācijas sūdzībām par Administratīvās rajona tiesas 2008.gada 10.marta spriedumu.

## Aprakstošā daļa

[1] Ar Administratīvās rajona tiesas tiesneses 2006.gada 1.jūnija lēmumu pieņemts *D.Ņ.* (turpmāk arī – pieteicējs) pieteikums par Valsts ieņēmumu dienesta (turpmāk – VID vai atbildētājs) ģenerāldirektora 2006.gada 20.aprīļa lēmuma Nr.19/10966 (turpmāk – 20.aprīļa lēmums) atcelšanu un ierosināta administratīvā lieta Nr.A42403606.

Ar Administratīvās rajona tiesas tiesneses 2006.gada 1.jūnija lēmumu pieņemts pieteicēja pieteikums par VID ģenerāldirektora 2006.gada 27.aprīļa lēmuma Nr.19/11859 (turpmāk – 27.aprīļa lēmums) atcelšanu un ierosināta administratīvā lieta Nr.A42403706.

Ar Administratīvās rajona tiesas tiesneses 2006.gada 13.jūlija lēmumu administratīvās lietas Nr.A42403606 un Nr.A42403706 ir apvienotas un abām lietām noteikts lietas Nr.A42403606.

[2] 2005.gada 5.decembrī VID Kurzemes reģionālās iestādes Nodokļu kontroles pārvaldes Audita daļa pieņēma lēmumu Nr.5-1.1.-8/258, ar kuru pieteicējam papildus aprēķināts iedzīvotāju ienākuma nodoklis un soda nauda Ls 56511,66 apmērā, kā arī noteikts pienākums iemaksāt budžetā 30 dienu laikā pēc audita pārskata lēmuma saņemšanas Ls 56511,66.

Ar VID Kurzemes reģionālās iestādes direktora 2006.gada 7.februāra lēmumu Nr.1-5/31 atstāts negrozīts 2005.gada 5.decembra lēmums Nr.5-1.1.-8/258.

Ar VID ģenerāldirektora 20.aprīļa lēmumu atstāts negrozīts 2006.gada 7.februāra lēmums Nr.1-5/31.

[3] 2006.gada 5.janvārī VID Kurzemes reģionālās iestādes direktors pieņēma lēmumu Nr.1-4/58 „Par prasības nodrošināšanu un piedziņas vēršanu uz mantu", ar kuru nolēma uzlikt arestu *D.Ņ.* piederošam kustamam un nekustamam īpašumam.

2006.gada 21.februārī VID Kurzemes reģionālās iestādes direktors pieņēma lēmumus Nr.1-4/1633, Nr.1-4/1634 un Nr.1-4/1635, ar kuriem nolēma uzlikt arestu pieteicēja nekustamajiem īpašumiem */adrese/, /adrese/* un */adrese/,* Liepājā.

VID ģenerāldirektors ar 27.aprīļa lēmumu noteica:

[3.1] apvienot pieteicēja iesniegto sūdzību par VID Kurzemes reģionālās iestādes 2006.gada 5.janvāra lēmumu Nr.1-4/58 par prasības nodrošināšanu un piedziņas vēršanu uz mantu un pieteicēja iesniegtās sūdzības par VID Kurzemes reģionālās iestādes 2006.gada 21.februāra lēmumiem Nr.1-4/1633, Nr.1-4/1634, Nr.1-4/1635 par prasības nodrošināšanu un piedziņas vēršanu uz mantu vienā administratīvajā lietā;

[3.2] atcelt VID Kurzemes reģionālās iestādes 2006.gada 21.februāra lēmumu Nr.1-4/1633 par prasības nodrošināšanu un piedziņas vēršanu uz mantu;

[3.3] atcelt VID Kurzemes reģionālās iestādes 2006.gada 21.februāra lēmumu Nr.1-4/1634 par prasības nodrošināšanu un piedziņas vēršanu uz mantu;

[3.4] atcelt VID Kurzemes reģionālās iestādes 2006.gada 21.februāra lēmumu Nr.1-4/1635 par prasības nodrošināšanu un piedziņas vēršanu uz mantu;

[3.5] atstāt negrozītu VID Kurzemes reģionālās iestādes 2006.gada 5.janvāra lēmumu Nr.1-4/58 par prasības nodrošināšanu un piedziņas vēršanu uz mantu;

[3.6] uzlikt par pienākumu VID Kurzemes reģionālajai iestādei, pamatojoties uz VID Kurzemes reģionālās iestādes 2006.gada 5.janvāra lēmumu Nr.1-4/58 par prasības nodrošināšanu un piedziņas vēršanu uz mantu, piemērot arestu pieteicējam piederošajiem nekustamajiem īpašumiem.

[4] Nepiekrītot 20.aprīļa lēmumam, pieteicējs vērsās Administratīvajā rajona tiesā, lūdzot to atcelt turpmāk norādīto apsvērumu dēļ.

[4.1] Pieteicējs uzskata, ka ir pamatojis naudas izcelsmi, par ko liecina fakts, ka pieteicējs audita laikā ir sniedzis paskaidrojumus un apliecinājis tos arī dokumentāli. Naudas līdzekļu uzkrājumus veidoja saņemtie dāvinājumi no radiniekiem, kā arī kolhozos, sovhozos, maizes rūpnīcā un privātajās struktūrās nopelnītie līdzekļi.

[4.2] VID nav ņēmis vērā pieteicēja paskaidrojumus, jo tie tika sniegti krievu valodā. Šāda VID rīcība nav konsekventa, jo tas pieņem un analizē pieteicēja mutiski sniegtos paskaidrojumus krievu valodā, tai pat laikā noraida rakstveidā sniegtos paskaidrojumus.

Ņemot vērā to, ka pieteicējs neprot valsts valodu, iestādei bija jānodrošina pieteicēja tiesību realizācija ar tulka starpniecību vai arī jādod papildu laiks paskaidrojumu sagatavošanai rakstveidā valsts valodā ar speciālistu palīdzību.

Šādos apstākļos VID ir pārkāpis privātpersonas tiesību ievērošanas principu un tiesiskās paļāvības principu.

[4.3] Ņemot vērā apstākli, ka pieteicējs bija norādījis naudas uzkrājumu avotus, VID bija visas tiesības un iespējas veikt pieteicēja sniegto

paskaidrojumu pārbaudi, kā to paredz Administratīvā procesa likuma (turpmāk arī – APL) 59.pants, kā arī bija jādod iespēja pieteicējam realizēt savas tiesības, pagarinot paskaidrojumu sniegšanas termiņu.

Pieteicējs uzskata, ka VID ir sašaurināti traktējis likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 22.panta ceturtās daļas noteikumus. Iestāde atsaukusies uz Ministru kabineta 2000.gada 26.septembra noteikumu Nr.331 „Kārtība, kādā Valsts ieņēmumu dienests uz aprēķina pamata nosaka fizisko personu apliekamo ienākumu" 5.punktu, bet lietā konstatētajiem apstākļiem nav piemērojis šo noteikumu 9. un 10.punktu.

[5] Tiesai iesniegtajā rakstveida paskaidrojumā atbildētājs norāda, ka uzskata pieteikumu par 20.aprīļa lēmuma atcelšanu par nepamatotu un noraidāmu šādu apsvērumu dēļ.

[5.1] Pieteicējs iesniedzis gada ienākumu un papildu deklarācijas par 2002.-2004.gadu, kurās uzrādījis ienākumus, ieņēmumus, naudas uzkrājumus un īpašumus. Papildu deklarācijās norādīto ziņu patiesumu saskaņā ar Ministru kabineta 2000.gada 26.septembra noteikumu Nr.331 „Kārtība, kādā Valsts ieņēmumu dienests uz aprēķinu pamata nosaka fizisko personu apliekamo ienākumu" (turpmāk -Noteikumi Nr.331) 6., 12. un 13.punkta prasībām pieteicējs apliecinājis ar savu parakstu 2005.gada 2.novembrī aizpildītajā maksātāja aptaujas veidlapā. Tāpat pieteicējs VID sniedza paskaidrojumus, ka naudas uzkrājumi izveidojušies no Ukrainā, Krievijā un Latvijā dzīvojošiem radiniekiem, kā arī to, ka nauda nopelnīta, strādājot kolhozos, rūpnīcās un privātās struktūrās.

[5.2] Pārbaudes materiālos norādīts, ka par naudas uzkrājumiem 2002.gada sākumā pieteicējs sniedzis nekonkrētu un nepārbaudāmu informāciju krievu valodā. Līdz ar to VID pamatoti uzskatīja, ka šāda informācija nespēj kalpot par pierādījumiem uzrādīto skaidras naudas uzkrājumu izveidei. Citus pierādījumus vai informāciju pieteicējs nav iesniedzis.

Atbildētājs paskaidro, ka pieteicēja paskaidrojumi tika ņemti vērā, taču, lai izsekotu uzrādīto naudas līdzekļu izcelsmei, bija nepieciešama konkrētāka, saprotamāka un pilnīgāka informācija.

[5.3] Pieteicējs pretēji likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 22.panta ceturtās daļas un Noteikumu Nr.331 5.punkta prasībām nesniedza detalizētu paskaidrojumu par norādītajiem naudas uzkrājumu avotiem un neiesniedza pierādījumus par šiem naudas uzkrājumiem.

Līdz ar to VID Kurzemes reģionālā iestāde, veicot iedzīvotāju ienākuma nodokļa aprēķinu, uzskatīja pieteicēja papildus iesniegtajās deklarācijās norādītos skaidras naudas uzkrājumus par nepierādītiem.

[5.4] Pārbaudes laikā tika konstatēts pieteicēja slēptais apliekamais ienākums 2002.gadā – Ls 6376,40, 2003.gadā – Ls 39904,38 un 2004.gadā – Ls 66749,78 apmērā, kas saskaņā ar likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" nosacījumiem ir apliekams ar iedzīvotāju ienākuma nodokli.

[5.5] Tiesiskās paļāvības princips nav absolūts, un šī principa darbībā nozīme ir arī tam, vai personas paļaušanās uz iestādes rīcību ir likumīga, pamatota un saprātīga un līdz ar to vai tā ir aizsargājama. Konkrētajā gadījumā iestādes kļūda nav tikusi konstatēta.

[6] Nepiekrītot 27.aprīļa lēmumam, pieteicējs vērsās Administratīvajā rajona tiesā, lūdzot to atcelt turpmāk norādīto apsvērumu dēļ.

[6.1] Pieņemot 27.aprīļa lēmumu, nav ievērotas APL un citas tiesību normas, kas nosaka attiecīgā administratīvā akta izdošanas procesu (procesuālās kļūdas), kā arī tas pēc sava satura ir pretrunā ar tiesību normām, jo iestāde nav pareizi piemērojusi tiesību normas (arī balstījusies uz nepatiesiem faktiem).

[6.2] Ir pārkāptas APL 65.panta prasības, tādā veidā liedzot pieteicējam tiesības paust savu viedokli administratīvā procesa laikā.

[6.3] Nav ievērots privātpersonas tiesību ievērošanas princips, tiesiskuma princips, demokrātiskās iekārtas princips, samērīguma princips, APL 66.punkta noteikumi.

[7] Tiesai iesniegtajā rakstveida paskaidrojumā atbildētājs norāda, ka uzskata pieteikumu par 27.aprīļa lēmuma atcelšanu par nepamatotu un noraidāmu šādu apsvērumu dēļ.

[7.1] Pieteicēja nodokļu parāds radies saskaņā ar VID Kurzemes reģionālās Nodokļu kontroles pārvaldes Audita daļa 2005.gada 5.decembra lēmumu Nr.5-1.1.-8/258 par audita rezultātiem. Pieteicējs neveica ar minēto lēmumu noteiktās budžetā iemaksājamās summas samaksu normatīvajos aktos noteiktajā termiņā, tādējādi neizpildot likuma „Par nodokļiem un nodevām" 15.panta 2.punktā noteikto nodokļu maksātāja pienākumu.

[7.2] VID amatpersonas saskaņā ar likuma „Par Valsts ieņēmumu dienestu" 10.panta otrās daļas 15.punktu un likuma „Par nodokļiem un nodevām" 26.[1]panta pirmo daļu bija tiesīgas veikt darbības, kas vērstas uz VID Kurzemes reģionālās iestādes Nodokļu kontroles pārvaldes Audita daļas 2005.gada 5.decembra lēmuma Nr.5-1.1.-8/258 par audita rezultātiem izpildi, tas ir, lai ar minēto lēmumu pieteicējam noteiktās budžetā iemaksājamās summas iemaksa budžetā tiktu pilnībā nodrošināta.

Prasības nodrošinājuma līdzekļu piemērošana pieteicējam ir ne tikai lietderīga, bet pat nepieciešama, lai garantētu valsts budžeta maksājumu izpildi.

[7.3] VID Kurzemes reģionālās iestādes direktors 2006.gada 21.februārī, pieņemot lēmumu Nr.1-4/1633 par prasības nodrošināšanu un piedziņas vēršanu uz mantu, kļūdaini ir atsaucies uz likuma „Par Valsts ieņēmumu dienestu" 10.panta otrās daļas 16.punktu. 2006.gada 21.februārī, pieņemot lēmumu Nr.1-4/1633, Nr.1-4/1634, Nr.1-4/1635 par prasības nodrošināšanu un piedziņas vēršanu uz mantu, VID Kurzemes reģionālās iestādes rīcībā nebija pierādījumu tam, ka pieteicējs gatavojas likvidēt, slēpt, atsavināt mantu, reorganizēt komercsabiedrības vai veikt citas darbības, kuru rezultātā varētu kļūt neiespējami izpildīt lēmumu. Bez tam pieteicējam ar VID Kurzemes reģionālās Nodokļu kontroles pārvaldes Audita daļas 2005.gada 5.decembra lēmumu Nr.5-1.1.-8/258 par audita rezultātiem noteiktajām budžetā iemaksājamajām summām uz lēmumu par prasības nodrošināšanu un piedziņas vēršanu uz mantu pieņemšanas brīdi, tas ir, uz 2006. gada 21. februāri, jau bija iestājies samaksas termiņš.

Tādējādi 2006.gada 21.februārī VID Kurzemes reģionālās iestādes direktors, pieņemot lēmumus Nr.1-4/1633, Nr.1-4/1634, Nr.1-4/1635 par prasības nodrošināšanu un piedziņas vēršanu uz mantu, nebija konstatējis

priekšnosacījumus, kas pieļautu likuma „Par Valsts ieņēmumu dienestu" 10. panta otrās daļas 16. punkta piemērošanu.

Ņemot vērā minēto, VID ģenerāldirektors secināja, ka VID Kurzemes reģionālās iestādes direktora 2006.gada 21.februāra lēmumi Nr. 1-4/1633, Nr.1-4/1634, Nr.1-4/1635 par prasības nodrošināšanu un piedziņas vēršanu uz mantu ir atceļami.

[7.4] Izvērtējot lietas materiālus kopumā, tika konstatēts, ka lietā nevar pastāvēt strīds par to, ka pieteicējam ir nodokļu parāds valsts budžetam, kas radies saskaņā ar VID Kurzemes reģionālās Nodokļu kontroles pārvaldes Audita daļas 2005.gada 5.decembra lēmumu Nr.5-1.1.-8/258 par audita rezultātiem. Šī lēmuma izpilde normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā ir nodrošināta ar VID Kurzemes reģionālās iestādes 2006.gada 5.janvāra lēmumu Nr.1-4/58 par prasības nodrošināšanu un piedziņas vēršanu uz mantu. Ņemot vērā, ka pieteicējam sūdzības iesniegšanas laikā nepastāvēja apstākļi, kas nepieļautu minētā lēmuma izpildi, VID Kurzemes reģionālajai iestādei tika uzlikts par pienākumu piemērot arestu pieteicējam piederošajiem nekustamajiem īpašumiem, pamatojoties uz VID Kurzemes reģionālās iestādes 2006.gada 5.janvāra lēmumu Nr.1-4/58 par prasības nodrošināšanu un piedziņas vēršanu uz mantu.

[8] Ar Administratīvās rajona tiesas 2008.gada 10.marta spriedumu:

1) noraidīts *D.Ņ.* pieteikums par VID ģenerāldirektora 2006.gada 20.aprīļa lēmuma Nr.19/10966 atcelšanu;

2) apmierināts *D.Ņ.* pieteikums par VID ģenerāldirektora 2006.gada 27.aprīļa lēmuma Nr.19/11859 atcelšanu, minētais lēmums atcelts ar tā pieņemšanas dienu daļā, ar kuru ir atstāts negrozīts VID Kurzemes reģionālās iestādes 2006.gada 5.janvāra lēmums Nr.1-4/58 un uzlikts par pienākumu VID Kurzemes reģionālajai iestādei, pamatojoties uz 2006.gada 5.janvāra lēmumu Nr.1-4/58, piemērot arestu pieteicējam piederošajiem nekustamajiem īpašumiem.

Spriedums pamatots ar turpmāk norādītajiem motīviem.

[8.1] Tiesa konstatē, ka lietā pastāv strīds par to, vai pieteicēja rīcībā faktiski bija skaidras naudas uzkrājumi, kas ir norādīti pieteicēja 2002.gada, 2003.gada un 2004.gada VID iesniegtajās deklarācijās, kā arī par to, vai VID bija pienākums ņemt tos vērā, veicot pieteicēja iedzīvotāju ienākuma nodokļa aprēķinu.

[8.2] Saskaņā ar likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 21.pantu VID teritoriālā iestāde pēc maksātāja dzīvesvietas pārbauda deklarācijā uzrādīto datu ticamību un pareizību, veic iedzīvotāju ienākuma nodokļa maksāšanas kontroli.

Likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 22.panta otrā daļā paredz, ja Valsts ieņēmumu dienesta rīcībā esošajos pārskatos (paziņojumos) uzrādītie maksātāja ienākumi vai maksātāja iesniegtajā deklarācijā uzrādītais ienākumu apjoms saskaņā ar Valsts ieņēmumu dienesta rīcībā esošo informāciju ir mazāks par viņa izdevumu apjomu, Valsts ieņēmumu dienests nosaka ar nodokli apliekamo ienākumu un nodokļa summu uz aprēķinu pamata atbilstoši maksātāja īpašuma vērtības pieaugumam un Valsts ieņēmumu dienesta rīcībā

esošajām ziņām par maksātāja darbību (arī maksātāja darījumiem un ieņēmumiem no saimnieciskās darbības).

Arī likuma „Par nodokļiem un nodevām" 23.pants paredz, ka VID ir tiesības uz aprēķinu pamata noteikt nodokļu maksājumu lielumu nodokļu maksātājiem atbilstoši to īpašumā esošās mantas vai kapitāla vērtības pieaugumam vai atbilstoši VID rīcībā esošajām vai pārbaudes laikā iegūtajām ziņām.

No minētajām tiesību normām secināms, ka VID ir tiesības pārbaudīt maksātāja deklarācijā uzrādīto datu ticamību, kā arī uz aprēķinu pamata noteikt ar nodokli apliekamo ienākumu un maksājamo iedzīvotāju ienākuma nodokli, izmantojot dažādas metodes, proti, ņemot vērā īpašuma vai kapitāla vērtības pieaugumu vai arī izmantojot savā rīcībā esošo informāciju.

Likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 22.panta ceturtajā daļā noteikts (tiesību norma, kas bija spēkā audita veikšanas brīdī), ka, nosakot maksātāja īpašuma vērtību un tās pieaugumu, kā arī īpašuma palielinājumu pārbaudāmajā periodā, Valsts ieņēmumu dienests izmanto Uzņēmumu reģistra, Ceļu satiksmes drošības direkcijas, zemesgrāmatu un citu valsts reģistru datus, kā arī maksātāja papildu deklarāciju kopā ar tai pievienotajiem attaisnojuma dokumentiem par maksātāja ienākumiem un izdevumiem. Par maksātāja pierādījumiem nodokļa summas apstrīdēšanai ir atzīstami tikai tie maksātāja ieņēmumu un izdevumu attaisnojuma dokumenti (iesniegtie dokumentu noraksti), kā arī citi dokumenti un pierādījumi, kas uzrādīti (iesniegti) reizē ar gada ienākumu deklarāciju, deklarācijas precizējumu un papildu deklarāciju.

[8.3] Tiesa konstatē, ka VID papildus pieteicēja deklarācijā sniegtajām ziņām audita laikā pārbaudīja VID rīcībā esošās ziņas par pieteicēja ienākumiem, Uzņēmumu reģistra ziņas, pieteicēja saņemtos naudas līdzekļus un pieteicēja iesniegumos VID norādītās ziņas. Lietā nepastāv strīds par audita laikā saņemto ziņu par pieteicēja ienākumiem pareizību. Pie tam VID arī ir izvērtējis pieteicēja sniegtos paskaidrojumus par dāvinājuma faktiem no vecmāmiņām un apšaubījis šo dāvinājumu faktisko esamību.

[8.4] Likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 22.panta ceturtās daļas otrais teikums sākotnēji ticis interpretēts tādējādi, ka attaisnojuma dokumenti, kas uzrādīti pēc VID noteiktā deklarācijas vai tās precizējuma iesniegšanas termiņa, nav uzskatāmi par pierādījumiem un nav izmantojami lietā *(sk. Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2005.gada 13.septembra sprieduma lietā Nr.SKA-217 10.punktu, 2005.gada 27.septembra sprieduma lietā Nr.SKA-247 10.punktu).*

Ar Satversmes tiesas 2007.gada 11.aprīļa spriedumu lietā Nr.2006-28-01 likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 22.panta ceturtās daļas otrais teikums atzīts par spēkā neesošu no 2007.gada 1.oktobra. Tādējādi tiesību norma, atbilstoši kurai par nodokļu maksātāja pierādījumiem nodokļa summas apstrīdēšanai ir atzīstami tikai tie maksātāja ieņēmumu un izdevumu attaisnojuma dokumenti, kas uzrādīti (iesniegti) līdz VID noteiktam termiņam, bija spēkā esoša šīs lietas izskatīšanas laikā iestādē, bet, izskatot lietu tiesā, pieteicējs var iesniegt papildu pierādījumus, kurus iestādē nebija iesniedzis.

Satversmes tiesa, analizējot likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 22.panta ceturtās daļas otro teikumu, secinājusi, ka, lai gan tiesiskais regulējums

dod nodokļu maksātājam iespēju iepazīties ar iestādes pamatojumu un savāktajiem pierādījumiem, tomēr apstrīdētā norma liedz nodokļu maksātājam izvirzīt pretargumentus un iesniegt papildu pierādījumus attiecībā uz tiem iestādes argumentiem, kas tiek vērtēti augstākā iestādē vai tiesas procesā (sk. Satversmes tiesas sprieduma 13.punktu).

Ievērojot minēto, tiesai tie pieteicēja pierādījumi, kurus viņš nebija iesniedzis iestādē, ir jāvērtē kopsakarā ar citiem pierādījumiem lietā, ievērojot Administratīvā procesa likuma 154.panta pirmajā daļā noteikto, ka tiesa novērtē pierādījumus pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatojas uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi pārbaudītiem pierādījumiem, kā arī vadoties no tiesiskās apziņas, kas balstīta uz loģikas likumiem, zinātnes atziņām un taisnības principiem. Tiesa ņem vērā arī Administratīvā procesa likuma 161.panta pirmo daļu, kas noteic, ka administratīvā procesa dalībnieka paskaidrojumi, kas satur ziņas par faktiem, uz kuriem pamatoti viņa prasījumi vai iebildumi, atzīstami par pierādījumiem, ja tos apstiprina citi pārbaudīti un novērtēti pierādījumi.

[8.5] Tiesas ieskatā, lai izlemtu jautājumu par nodokļu maksātāja iesniegtiem pierādījumiem, jāvērtē paša nodokļu maksātāja rīcība visā konkrētās lietas izskatīšanas procesā.

Konkrētajā lietā ir redzams, ka pieteicējs jau sākotnēji nav izpildījis viņam noteikto pienākumu sniegt informāciju iestādei par saviem ienākumiem un izdevumiem, proti, nodokļa audita laikā ir iesniedzis gada ienākumu deklarāciju un papildu deklarāciju atbilstoši iestādes noteiktajam termiņam, bet nav iesniedzis nevienu pierādījumu, kas apliecinātu skaidras naudas izcelsmi. Vienīgie pieteicēja paskaidrojumi bija krievu valodā pašrocīgi uzrakstīts iesniegums. Savukārt valsts valodā noformētu iesniegumu pieteicējs iesniedza dienā, kad jau bija sastādīts audita pārskats un pieņemts lēmums par nodokļu aprēķinu. Līdz ar to ir uzskatāms, ka pieteicējs nav aktīvi sadarbojies ar iestādi, lai pierādītu skaidras naudas izcelsmi.

Kā norādījis Senāts, nodokļu administrēšana lielā mērā balstās uz informāciju, ko iesniedz nodokļu maksātājs, tai skaitā informāciju, ko nodokļu maksātājs iegūst no citiem avotiem, bet ko viņš apliecina. Tāpēc no nodokļu maksātāja tiek prasīts, lai, iesniedzot nodokļu deklarāciju un sniedzot citu informāciju, viņš būtu ļoti uzmanīgs un skrupulozs. Paviršība vai nolaidība nav pieļaujama. Turklāt nodokļu maksātājs parasti saprot, kāda informācija ir svarīga, lai novērstu nepareizas informācijas iesniegšanu un līdz ar to risku būt sodītam. Citiem vārdiem, no nodokļu maksātāja tiek prasīts, lai viņš pārzinātu nodokļus regulējošās tiesību normas un apzinātos risku, kas saistīts ar to pārkāpšanu. Neprecizitātes un kļūdas rada pamatu nodokļu soda naudas uzlikšanai *(sk. 2005.gada 10.maija sprieduma lietā Nr.SKA-119 12.punktu)*.

[8.6] Tiesa konstatē, ka pieteicējs VID iesniegtajās deklarācijās uzrādījis šādus skaidrās naudas uzkrājumus – Ls 200000 papildu deklarācijā par ienākumiem, ieņēmumiem, naudas uzkrājumiem un īpašumiem par 2002.taksācijas gadu *(I.sējuma 84.-88.lapa)*, Ls 193000 papildu deklarācijā par ienākumiem, ieņēmumiem, naudas uzkrājumiem un īpašumiem par 2003.taksācijas gadu *(I.sējuma 77.-81.lapa)*, Ls 157000 papildu deklarācijā par ienākumiem, ieņēmumiem, naudas uzkrājumiem un īpašumiem par 2004.taksācijas gadu *(I.sējuma 70.-74.lapa)*.

Tiesa arī konstatē, ka audita laikā pieteicējs papildu pierādījumus neiesniedza, bet ar savu parakstu maksātāja aptaujas veidlapā apliecināja, ka deklarācijā sniegtās ziņas ir pareizas un visi dokumenti ir iesniegti.

[8.7] Pieteicējs skaidras naudas uzkrājumu izcelsmi skaidro ar to, ka daļu naudas Ls 190000 apmērā viņam ir uzdāvinājusi vecmāmiņa no Ukrainas un Ls 10000 apmērā vecmāmiņa no Krievijas.

Vienīgais pierādījums, kas apliecina pieteicēja sniegtos paskaidrojumus par skaidras naudas izcelsmi, ir viņa mātes tiesas sēdē sniegtās liecības. Nekādus citus pierādījumus par skaidras naudas izcelsmi pieteicējs nav sniedzis nedz iestādē, nedz arī tiesā.

[8.8] Izvērtējot pieteicēja sniegtos paskaidrojumus par skaidrās naudas uzkrājumu izcelsmi kopsakarā ar tiesas sēdē sniegtajām liecinieces liecībām un lietā esošajiem dokumentiem, tiesa secina, ka ar tiem nav pierādīta pieteicēja deklarētās skaidrās naudas uzkrājumu izcelsme.

Proti, tiesa negūst pārliecību, ka pieteicēja deklarētie skaidrās naudas uzkrājumi ir izveidojušies no dāvinājumiem, kurus tas ir saņēmis no vecmāmiņām, kas dzīvo Ukrainā un Krievijā.

Tiesa pie šāda secinājuma nonāk ņemot vērā turpmāk minēto.

[8.8.1] Pirmkārt, tiesa kritiski vērtē pieteicēja mātes sniegtās liecības tiesas sēdē, jo pieteicēja māte ir ieinteresēta, lai viņas dēlam netiktu veikts nesamaksātā nodokļa aprēķins un piemērota soda nauda. Līdz ar to pieteicēja mātes sniegtās liecības būtu vērtējamas par ticamām, ja tās papildus apstiprinātu vēl kādi citi objektīvi pierādījumi, kas apstiprinātu skaidrās naudas uzkrājuma izveidošanās un esamības faktu. Šādus pierādījumus pieteicējs nav iesniedzis nedz iestādē, nedz arī tiesā.

[8.8.2] Otrkārt, pieteicēja tiesas sēdē sniegtie paskaidrojumi un liecinieces liecības ir pretrunīgas par dārglietu pārdošanas faktu un skaidrās naudas uzkrājumu esamību šobrīd. Pieteicējs norādīja, ka, pārdodot dārglietas, tika izsniegta kvīts, savukārt lieciniece liecināja, ka nekādi dokumenti noformēti netika. Tāpat arī par skaidrās naudas uzkrājumu atlikumu lieciniece liecināja, ka visa nauda ir ieguldīta biznesā, savukārt pieteicējs paskaidroja, ka viņam ir vēl atlikusi daļa no šīs naudas.

[8.8.3] Tiesa nevērtē kā pierādījumus pieteicēja tiesas sēdē iesniegtos pie Ukrainas notāra apstiprinātos paskaidrojumus, jo pie notāra tiek apstiprināts nevis paskaidrojumu patiesums, bet gan fakts, ka paraksts zem paskaidrojumiem ir izdarīts pašrocīgi.

Administratīvā procesa likuma 152.panta pirmā daļa nosaka, ka tiesa pieļauj tikai likumā noteiktos pierādīšanas līdzekļus.

Administratīvā procesa likums kā pierādījumus nepieļauj privātpersonas rakstveida sniegtos paskaidrojumus, kas ir iegūti ārpus administratīvā procesa ietvariem, pie notāra apliecinot paraksta īstumu zem rakstveida paskaidrojumiem. Šādus paskaidrojumus nevar vērtēt nedz kā rakstveida pierādījumus, nedz arī kā liecinieku liecības, un tie lietas izspriešanā tiesā kā pierādījumi nav pieļaujami.

[8.9] Turklāt saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 150.panta trešo daļu pieteicējam atbilstoši savām iespējām jāpiedalās pierādījumu savākšanā. Senāts atzinis *(sk. 2006.gada 13.jūnija sprieduma lietā Nr.SKA-231*

*11.3.punktu)*, ka privātpersonu pienākums nodrošināt nepieciešamos pierādījumus palielinās proporcionāli tam, cik ļoti lēmuma pieņemšanas process notiek pašas privātpersonas interesēs. Šādos gadījumos attiecībā uz faktiem, kas veicina labvēlīga lēmuma pieņemšanu, ir dabiski un atbilstoši pierādījumu nastu uzlikt privātpersonai, nevis pārvaldei *(sal.: Nehl P.H. Principles of Administrative Procedure in EC Law. Oxford: Hart Publishimng, 1999, pp.114–115).*

[8.10] Tā kā pieteicējs nav pierādījis papildu deklarācijās norādīto naudas summu izcelsmi, VID ir pamatoti secinājis, ka 2002.gadā, 2003.gadā un 2004.gadā pieteicēja izlietotie līdzekļi ir izlietoti no saviem gūtajiem ienākumiem, par kuriem nav samaksāts iedzīvotāju ienākuma nodoklis. Līdz ar to VID ir pamatoti no šiem ienākumiem aprēķinājis iedzīvotāju ienākuma nodokli par 2002.gadu Ls 1594,10, 2003.gadu Ls 9976,09 un 2004.gadu Ls 16685,64.

[8.11] Likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 31.$^{3}$panta pirmā daļa paredz, ja maksātājs, pārkāpdams šā likuma prasības, nav aprēķinājis nodokli no visa apliekamā ienākuma, kas atbilstoši šim likumam ir apliekams ar nodokli, izņemot tos ienākumus, no kuriem nodoklis bija jāietur izmaksas vietā darba devējam vai citai personai, viņam ir jāsamaksā iztrūkstošā nodokļa summa un soda nauda iztrūkstošās nodokļa summas apmērā.

Likuma „Par nodokļiem un nodevām" 32.panta pirmā daļa paredzēja, ja nodokļu maksātājs, pārkāpdams nodokļu likumu prasības, nodokļu administrācijai iesniegtajās deklarācijās vai nodokļu aprēķinos samazina nodokļu bāzi (ar nodokli apliekamo objektu) un no tās aprēķināto nodokļa summu, nodokļu administrācija aprēķina un par labu budžetam no nodokļu maksātāja piedzen samazināto nodokļa summu un soda naudu tās apmērā, ja konkrēto nodokļu likumos nav paredzēts cits soda naudas apmērs.

Tiesa apstākli, ka persona nav nomaksājusi iedzīvotāju ienākuma nodokli no visiem gūtajiem ienākumiem, uzskata par pietiekamu, lai VID piemērotu minētajās tiesību normās norādītās sankcijas.

[8.12] Pie šādiem apstākļiem tiesa uzskata, ka pārsūdzētais 20.aprīļa lēmums ir atzīstams par tiesisku administratīvo aktu un nav atceļams.

[8.13] Ar VID ģenerāldirektora 2006.gada 27.aprīļa lēmumu Nr.19/11859 atstāts spēkā VID Kurzemes reģionālās iestādes 2006.gada 5.janvāra lēmums Nr.1-4/58, ar kuru ir uzlikts arests pieteicēja piederošam kustamam un nekustamam īpašumam. Izvērtējot 2006.gada 27.aprīļa lēmuma Nr.19/11859 tiesiskumu, tiesa konstatē turpmāk minēto.

[8.13.1] Tiesa secina, ka pieteicējs 2005.gada 5.decembrī audita rezultātā pieņemto lēmumu Nr.5-1.1.-8/258 bija tiesīgs apstrīdēt līdz 2006.gada 9.janvārim. Pieteicējs apstrīdēšanas iesniegumu iesniedzis likumā noteiktā termiņā.

[8.13.2] No likuma „Par nodokļiem un nodevām" 40.panta pirmās daļas izriet, ka gadījumā, ja persona apstrīd audita rezultātā pieņemto lēmumu, šāda lēmuma izpilde ir jāaptur līdz brīdim, kad stāsies spēkā augstākas iestādes lēmums.

Tiesa konstatē, ka VID ir uzlicis arestu pieteicēja piederošam kustamam un nekustamam īpašumam laikā, kamēr vēl nebija beidzies apstrīdēšanas

iesnieguma iesniegšanas termiņš. Tādējādi ir secināms, ka VID uzsāka audita rezultātā aprēķinātā nodokļa un soda naudas piedziņas procesu prettiesiski. VID, ievērojot labas pārvaldības principu, ir nepieciešams sagaidīt, vai persona neizmantos savas tiesības apstrīdēt audita rezultātā pieņemto lēmumu, un tikai pēc apstrīdēšanas termiņa beigām jāuzsāk lēmuma izpildes process, ja audita rezultātā pieņemtais lēmums nav apstrīdēts.

VID ģenerāldirektoram, konstatējot, ka pieteicējs ir apstrīdējis audita rezultātā pieņemto lēmumu, nebija pamata atstāt spēkā VID Kurzemes reģionālās iestādes 2006.gada 5.janvāra lēmumu Nr.1-4/58, ar kuru ir uzlikts arests pieteicēja piederošam kustamam un nekustamam īpašumam, jo šajā gadījumā tādu lēmumu nedrīkstēja pieņemt. Līdz ar to prettiesisks ir arī lēmums daļā, ar kuru ir uzlikts par pienākumu VID Kurzemes reģionālajai iestādei, pamatojoties uz 2006.gada 5.janvāra lēmumu Nr.1-4/58, piemērot arestu pieteicēja piederošajiem nekustamajiem īpašumiem, jo iestādei nevar uzlikt pienākuma izpildi, pamatojoties uz prettiesisku lēmumu.

[8.13.3] Tiesa konstatē, ka pieteicējs pieteikumā lūdzis atcelt 2006.gada 27.aprīļa lēmumu pilnā apmērā. Tiesa secina, ka lēmums daļā, ar kuru ir atcelts VID Kurzemes reģionālās iestādes 2006.gada 21.februāra lēmums Nr.1-4/1633, VID Kurzemes reģionālās iestādes 2006.gada 21.februāra lēmums Nr.1-4/1634 un VID Kurzemes reģionālās iestādes 2006.gada 21.februāra lēmums Nr.1-4/1635, pieteicējam ir labvēlīgs. Līdz ar to tā atcelšana šajā daļā nav nepieciešama un nebūtu pieteicēja interesēs. Tāpat arī lēmums daļā, ar kuru ir apvienoti vairāki pieteicēja iesniegumi vienā administratīvajā lietā, nav atceļams, jo tas ir iestādes procesuāls lēmums, kuš pēc būtības pieteicēja intereses būtiski neskar.

[8.13.4] Tiesa uzskata, ka 2006.gada 27.aprīļa lēmums ir prettiesisks un atceļams daļā, ar kuru ir atstāts negrozīts VID Kurzemes reģionālās iestādes 2006.gada 5.janvāra lēmums Nr.1-4/58 un uzlikts par pienākumu VID Kurzemes reģionālajai iestādei, pamatojoties uz 2006.gada 5.janvāra lēmumu Nr.1-4/58, piemērot arestu pieteicēja piederošajiem nekustamajiem īpašumiem.

[9] 2008.gada 20.martā Administratīvajā rajona tiesā saņemta Valsts ieņēmumu dienesta apelācijas sūdzība par Administratīvās rajona tiesas 2008.gada 10.marta spriedumu daļā, ar kuru apmierināts *D.Ņ.* pieteikums par VID ģenerāldirektora 2006.gada 27.aprīļa lēmuma Nr.19/11859 atcelšanu, minētais lēmums atcelts ar tā pieņemšanas dienu daļā, ar kuru ir atstāts negrozīts VID Kurzemes reģionālās iestādes 2006.gada 5.janvāra lēmums Nr.1-4/58 un uzlikts par pienākumu VID Kurzemes reģionālajai iestādei, pamatojoties uz 2006.gada 5.janvāra lēmumu Nr.1-4/58, piemērot arestu pieteicējam piederošajiem nekustamajiem īpašumiem.

Apelācijas sūdzībā norādīti turpmāk minētie argumenti.

[9.1] Tiesa attiecībā uz VID Kurzemes reģionālās iestādes 2006.gada 5.janvāra lēmuma Nr.1-4/58 par prasības nodrošināšanu pieņemšanu kļūdaini ir piemērojusi likuma „Par nodokļiem un nodevām" 40.panta pirmo daļu.

[9.2] Atbilstoši likuma „Par nodokļiem un nodevām" 26.[1]panta pirmajai daļai nodokļu administrācija ir tiesīga piemērot izpildes nodrošinājuma līdzekļus attiecībā uz nodokļu administrācijas kontroles (pārbaudes, revīzijas) rezultātā

pieņemto lēmumu, kā arī lēmumu par nokavēto nodokļu maksājumu piedziņu bezstrīda kārtībā.

VID Kurzemes reģionālās iestādes 2006.gada 21.februāra lēmums Nr.1-4/58 par prasības nodrošināšanu, kas galīgo noformējumu ieguvis 2006.gada 27.aprīļa lēmumā, ir lēmums, kas pieņemts, lai piemērotu izpildes nodrošinājuma līdzekļus VID Kurzemes reģionālās iestādes Nodokļu kontroles pārvaldes Audita daļas 2005.gada 5.decembra lēmuma Nr.5-1.1.-8/258 par audita rezultātiem izpildes nodrošināšanai.

Administratīvajā procesā izpildes nodrošinājuma līdzekļu piemērošana ir reglamentēta līdzīgi kā civilprocesā prasības nodrošināšanas līdzekļu piemērošana. Likuma „Par nodokļiem un nodevām" normas neierobežo izpildes nodrošinājuma līdzekļu piemērošanu lēmuma par audita rezultātiem izpildes nodrošināšanai atkarībā no tā, vai adresāts apstrīd lēmumu par audita rezultātiem.

Vēl jo vairāk, Administratīva procesa likuma 358.panta ceturtā daļa tieši noteic, ka vienlaikus ar administratīvā akta paziņošanu adresātam iestāde var veikt noteiktos pasākumus administratīvā akta izpildes nodrošināšanai. Arī Civilprocesa likuma 137.panta trešā daļa noteic, ka izskatīt jautājumu par prasības nodrošināšanu pieļaujams jebkurā procesa stadijā, kā arī pirms prasības celšanas tiesā.

Tādējādi tiesa nepareizi norāda, ka VID ģenerāldirektoram, konstatējot, ka pieteicējs ir apstrīdējis audita rezultātā pieņemto lēmumu, nebija pamata atstāt spēkā VID Kurzemes reģionālās iestādes 2006.gada 5.janvāra lēmumu Nr.1-4/58 par prasības nodrošināšanu, jo šajā gadījumā tādu lēmumu nedrīkstēja pieņemt.

[9.3] VID Kurzemes reģionālās iestādes 2006.gada 21.februāra lēmums Nr.1-4/58 par prasības nodrošināšanu ir pieņemts, nepārkāpjot spēkā esošās procesuālās tiesību normas, tai skaitā labas pārvaldības principu, līdz ar to arī 2006.gada 27.aprīļa lēmuma atcelšanai nav pamata.

[10] 2008.gada 31.martā Administratīvajā rajona tiesā saņemta *D.Ņ.* apelācijas sūdzība par Administratīvās rajona tiesas 2008.gada 10.marta spriedumu daļā, ar kuru noraidīts *D.Ņ.* pieteikums par VID ģenerāldirektora 2006.gada 20.aprīļa lēmuma Nr.19/10966 atcelšanu.

Apelācijas sūdzībā norādīti turpmāk minētie argumenti.

[10.1] Ir nepamatoti tiesas spriedumā izdarītie secinājumi, ka pieteicējs nav pierādījis izdevumu izcelsmi.

Likuma „Par nodokļiem un nodevām" 15.pantā ir noteikti nodokļu maksātāju pienākumi. Šī likuma 15.panta pirmās daļas 3.punkts noteica, ka nodokļu maksātājam ir pienākums iesniegt nodokļu administrācijai konkrēto nodokļu likumos paredzētās deklarācijas, pārskatus vai nodokļu aprēķinus (turpmāk — deklarācijas) rakstveidā vai elektroniskā veidā. Likuma 15.panta pirmās daļas 4.punkts noteica, ka nodokļu maksātājam ir pienākums nodokļu aprēķinu pareizības pierādīšanai uzglabāt finansiālās un saimnieciskās darbības ieņēmumus un izdevumus apliecinošus dokumentus vismaz piecus gadus, bet gadījumos, kad nodokļu maksātājam saskaņā ar likumu tiek piemērots īpašs nodokļu režīms uz laiku, kas pārsniedz piecus gadus, - visu īpašā nodokļu

režīma piemērošanas laiku. Likuma 15.panta pirmās daļas 5.punkts noteica, ka nodokļu maksātajam ir pienākums ziņot par visiem saviem ienākumiem, pamatot nodokļu, nodevu un citu obligāto budžeta maksājumu summu atbilstību normatīvajiem aktiem par valstij un pašvaldībām pienākošos summu aprēķināšanas un maksāšanas kārtību, uzrādot vai iesniedzot nodokļu administrācijas ierēdņiem (darbiniekiem) viņu pieprasītos dokumentus.

Minētās tiesību normas uzliek pienākumu nodokļu maksātājam iesniegt VID deklarācijas, ziņot par saviem ienākumiem un izdevumiem, pamatot nodokļu maksājumu summu atbilstību normatīvajiem aktiem.

Deklarācijas iesniegšanas pienākumu pieteicējs ir izpildījis.

Lai arī nodokļu maksātājam ir pienākums iesniegt VID deklarācijas, ziņot par saviem ienākumiem un izdevumiem, taču ienākumu un izdevumu pamatojošie dokumenti ir jāglabā piecus gadus un tik ilgs ir arī termiņš, kurā nodokļu maksātājam ir pienākums iesniegt pierādījumus, kas pierāda ienākumu izcelsmi.

Pieteicējs dāvinājumu no vecmāmiņas *J.V.* Ls 190000 apmērā saņēma 1991.gada jūlijā, savukārt dāvinājumu no vecmāmiņas *D.Ņ.* Ls 10000 apmērā saņēma 1993.gada maijā.

Ievērojot .likuma „Par nodokļiem un nodevām" 15.panta pirmās daļas 4.punktu, pieteicējam nebija pienākuma 2002.gada deklarācijā un vēlāk arī VID ierosinātā audita procedūrā iesniegt dāvinājumus apliecinošus dokumentus.

VID Galvenā muitas pārvalde 2008.gada 18.februāra vēstulē Nr.16.3.2/4634 ir norādījusi, ka līdz 2006.gada 1.jūnijam, kad spēkā stājās likums „Par skaidras naudas deklarēšanu uz valsts robežas", skaidras naudas deklarēšanas pienākums uz valsts robežas normatīvajos aktos nebija noteikts. Līdz ar to, saņemot dāvinājumus un ievedot tos Latvijas Republikā, pieteicējam nebija pienākuma šo naudu deklarēt.

[10.2] Tiesa spriedumā nepamatoti ir secinājusi, ka pieteicējs nav pierādījis dāvinājumu esamību un ka pieteicēja mātes liecības nav uzskatāmas par pietiekamu pierādījumu dāvinājumu esamībai.

Atbilstoši likuma „Par nodokļiem un nodevām" 15.panta pirmās daļas 4.punktam pieteicējam pierādījumi, kas apliecinātu naudas izcelsmi, būtu jāglabā piecus gadus. Kopš 1991.gada un 1993.gada ir pagājuši vairāk kā 10 gadi. Līdz ar to pieteicējam nav pienākuma iesniegt papildu pierādījumus, kas apliecinātu viņa mātes liecību patiesumu.

Likums „Par nodokļiem un nodevām" ir spēkā no 1995.gada 1.aprīļa. Atbilstoši likuma „Par likumu un citu Saeimas, Valsts prezidenta un Ministru kabineta pieņemto aktu izsludināšanas, publicēšanas, spēkā stāšanās kārtību un spēkā esamību" 9.pantam normatīvajiem aktiem nav atpakaļejoša spēka, izņemot likumā īpaši paredzētus gadījumus.

Ņemot vērā, ka likumā „Par nodokļiem un nodevām" nav noteikts, ka šī likuma normām ir atpakaļejošs spēks, tad laikā, kad pieteicējs saņēma dāvinājumus, pieteicējam nebija pienākuma nodrošināt dokumentu esamību, kas apliecinātu dāvinājumus. Bez tam tiesiskās noteiktības princips aizliedz nelabvēlīga tiesiskā regulējuma atpakaļejošu spēku.

Pieteicējs ir iespēju robežās pierādījis dāvinājumu faktu, jo dāvinājumu saņemšanas laikā likums neuzlika pieteicējam par pienākumu nodrošināt tādus pierādījumus, kādus šobrīd pieprasa VID.

[11] Atbildētājs tiesai iesniegtajos paskaidrojumos par pieteicēja iesniegto apelācijas sūdzību norāda, ka tā ir nepamatota turpmāk norādīto apsvērumu dēļ.

[11.1] No likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 22.panta pirmās daļas, likuma „Par nodokļiem un nodevām" 38.panta, Noteikumu Nr.331 5.punkta izriet, ka tieši nodokļu maksātājam ir pienākums pierādīt savus ienākumus un izdevumus, t.i., pieteicējam bija jāiesniedz iestādē pierādījumi par saņemtajiem dāvinājumiem, kuru rezultātā radušies deklarētie skaidrās naudas uzkrājumi.

Pieteicējs ne tiesā, ne VID nav iesniedzis citus pierādījumus deklarētās naudas uzkrājumu izcelsmes apliecināšanai, kā vien pašrocīgi aizpildītas un parakstītas gada ienākumu deklarācijas, papildu deklarācijas un personīgos paskaidrojumus. Vienīgais pierādījums, kas apliecina pieteicēja sniegtos paskaidrojumus par uzkrājumu izcelsmi, ir viņa mātes sniegtās liecības tiesas sēdē. Ievērojot minēto, tiesa pamatoti nonākusi pie secinājuma, ka nav pierādīta pieteicēja deklarētās naudas uzkrājumu izcelsme.

[11.2] Likuma „Par nodokļiem un nodevām" 15.panta pirmās daļas 4.punktā nav strikti noteikts, ka ieņēmumus un izdevumus apliecinošus attaisnojuma dokumentus jāuzglabā tikai piecus gadus, tajā noteikts, ka minētos dokumentus nodokļu aprēķina pareizības pierādīšanai ir jāuzglabā vismaz piecus gadus. Turklāt, kā atzīts tiesu praksē, apliekamā ienākuma noteikšanā personai jāspēj pierādīt ienākumu avotu (izcelsmi). Pretējā gadījumā personai jārēķinās, ka tie tiks ieskaitīti ar nodokli apliekamos ienākumos.

[12] Tiesas sēdē pieteicējs savu apelācijas sūdzību uzturēja, atbildētāja apelācijas sūdzību neatzina. Atbildētāja pārstāve atbildētāja apelācijas sūdzību uzturēja, pieteicēja apelācijas sūdzību neatzina.

Tiesas sēdē tika nopratināti liecinieki *A.P.* (*A.P.*), *L.L.* (*L.L.*) un *R.P.*

## Motīvu daļa

[13] Pārbaudījusi lietas materiālus, uzklausījusi administratīvā procesa dalībnieku paskaidrojumus un liecinieku liecības, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka pieteicēja apelācijas sūdzība ir nepamatota, bet apelācijas tiesvedība, kas ierosināta, pamatojoties uz atbildētāja iesniegto apelācijas sūdzību, ir izbeidzama.

[14] Administratīvā procesa likuma 307.panta ceturtā daļa noteic, ja tiesa, izskatot lietu, atzīst, ka zemākās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā sprieduma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākās instances tiesas sprieduma motivācijai. Šādā gadījumā šā likuma 251.panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus sprieduma motīvu daļā var nenorādīt.

Pārbaudījusi un izvērtējusi lietas materiālus, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka šajā lietā pirmās instances tiesas sniegtais pamatojums ir balstīts uz

objektīviem apsvērumiem, kas izriet no lietā konstatētajiem nepieciešamajiem faktiem, un tas ir pilnībā pietiekams. Ievērojot minēto, Administratīvā apgabaltiesa atzīst pirmās instances tiesas spriedumu par tiesisku un pievienojas pirmās instances tiesas sprieduma motivācijai (skat. šā sprieduma 8.1.-8.12.punktu) un tādēļ šajā spriedumā atkārtoti šos apsvērumus nenorāda.

[15] Kā pamatoti konstatējusi pirmās instances tiesa, lietā, pirmkārt, ir strīds par to, vai atbildētājs pamatoti nav atzinis pieteicēja deklarētos skaidrās naudas uzkrājumus (Ls 200000 papildu deklarācijā par 2002.taksācijas gadu, Ls 193000 papildu deklarācijā par 2003.taksācijas gadu, Ls 157000 papildu deklarācijā par 2004.taksācijas gadu), kas radušies pirms 2003.gada, saņemot naudas līdzekļus attiecīgi Ls 190000 kā dāvinājumu no vecmāmiņas Ukrainā un Ls 10000 no vecmāmiņas Krievijā.

Ņemot vērā apelācijas instances tiesā papildus sniegtās liecinieku liecības, Administratīvā apgabaltiesa papildus konstatē turpmāk minēto.

[15.1] Pieteicējs 2005.gada 7.novembrī sniegtajos paskaidrojumos norāda, ka daļu skaidrās naudas uzkrājumu viņam uzdāvinājuši radinieki Ukrainā, Krievijā un Latvijā; daļa ir nopelnītais maizes rūpnīcā, kolhozos, sovhozos un privātās komercstruktūrās *(I sējuma 63.lapa)*.

2005.gada 30.novembra *(I sējuma 68.lapa)* un 1.decembra *(I sējuma 69.lapa)* papildu paskaidrojumos pieteicējs norādījis, ka 1991.gada jūlijā viņa vecāmāte *J.V. L.* m. (dz.1909.gada 20.jūlijā, dzīvoja Ukrainā, */adrese/*) uzdāvināja viņam naudas summu, kas ekvivalenta Ls 190000, savukārt 1993.gada maijā vecāmāte *N.Ņ. A.* m. (dzimusi 1913.gadā, dzīvo Krievijā, */adrese/*) uzdāvināja naudas summu, kura ekvivalenta Ls 10000.

[15.2] Pirmās instances tiesas sēdē pieteicējs paskaidroja *(I sējuma 164.-165.lapa)*, ka 1991.gada vasarā rotaslietas viņam uzdāvinājusi Ukrainas vecmāmiņa, ar dārglietām viņi aizgājuši pie vectēvam pazīstama vīrieša, kurš vācis kara atribūtus (monētas, lodes u.tml.), kurš vēlāk atbrauca ar juvelieri, kurš novērtēja dārglietas par USD 300000. Kvīts bija, bet nav saglabājusies. Krievijas vecmāmiņa uzdāvināja USD 10000 – šo naudu iedeva pieteicēja tēvam, kurš atveda dēlam. Dolāri tika samainīti pret latiem pa daļām valūtas maiņas punktos. Minētās naudas summas atradās pieteicējam mājās līdz pat 2004.gadam, pirms tam daļu no tās (Ls 25000 un Ls 30000) pieteicējs bija aizdevis.

Apelācijas instances tiesas sēdē pieteicējs paskaidroja *(I sējuma 259.lapa)*, ka katru gadu kopā ar māti braucis ciemos pie vecmāmiņas uz Ukrainu, kad viņam bija 16 vai 17 gadi, vecmāmiņa viņam uzdāvinājusi dārglietas. Sarunas un dāvinājuma laikā telpā atradās *P.Ņ.* un *Ņ.P.* Vērtslietu uzpircējs ieradās pie vecmāmiņas mājās, viņam tika parādīta daļa dārglietu, pēc tam viņš aizbrauca pēc juveliera. Tad pieteicējs ar savu onkuli *N.P.* un juvelieri aizbrauca uz Kijevu, kur tika veikta dārglietu ekspertīze, un dārglietas pa daļām (5 daļās) nodeva Kijevā dārglietu uzpirkšanas kantorī, par to sastādot pieņemšanas aktus. Samaksu saņēma Ukrainas grivnās, ko uzreiz mainīja ASV dolāros – sarunājuši, ka daļu naudas samainīs kantoris. Dokumentus parakstīja pieteicējs, uzrādot pasi. Kopā saņēma USD 300000. Naudu veda pāri robežai 1991.gadā pa daļām, piecās reizēs. Savukārt Krievijas vecmāmiņa naudu

nodevusi pieteicēja tēvam 1993.gadā un tēvs to sadalīja starp pieteicēju un viņa brāli.

[15.3] Pirmās instances tiesā pieteicējs iesniedzis notariāli apstiprinātu *Ņ.P.* iesniegumu *(I sējuma 104., 105.lapa)*, kurā tā apstiprina, ka viņas mātei *K.V. L.* m. no 20.-30.gadiem ir saglabājušās senlaicīgas dārglietas – izstrādājumi no zelta ar briljantiem. Šīs dārglietas viņa saņēma no radinieka, kurš dzīvoja un nomira Polijā. Dati par radinieku jau bija aizmirsti, taču zināms, ka viņš ir nācis no ģimenes, kurai piederēja lieli finanšu un materiālie līdzekļi, Par to, ka mātei ir saglabājušās dārglietas, *Ņ.P.* uzzināja 90.gadu sākumā. Neilgi pirms savas nāves māte izrīkojās ar savām dārglietām un daļu no tām atstāja savam mazdēlam *D.Ņ.*, jo, pēc mātes teiktā, viņš ir ļoti līdzīgs tam radiniekam, kurš šīs dārglietas viņai uzdāvināja. Kad kārtējo reizi ciemos ieradās mazdēls *D.Ņ.* no Latvijas, viņa vecmamma pastāstīja notikumu ar dārglietām arī viņam. *D.Ņ.* nevēlējās vest dārglietas pāri robežai, un vecmāte atļāva tās pārdot. Pēc dārglietu pārdošanas *D.Ņ.* saņemto naudu (apmēram USD 300000) izveda sev līdzi uz Latviju.

Tāpat pieteicējs iesniedzis notariāli apstiprinātu *L.V.* iesniegumu *(I sējuma 107.lapa)*, ka viņas māte *K.V.* 90.gados atklāja viņiem noslēpumu, ka viņai pieder dārglietas - zelta rotaslietas ar briljantiem), kuras tā saņēmusi no bagāta Polijā dzīvojoša radinieka. Dārglietas viņa nolēma atdot mazdēlam *D.Ņ.*, jo viņš esot bijis ļoti līdzīgs tam cilvēkam, kurš viņai šīs dārglietas uzdāvināja. *D.Ņ.* baidījās vest dārglietas sev līdzi, tādēļ pārdeva tās Ukrainā, saņemot USD 300000.

[15.4] Pirmās instances tiesas sēdē pieteicēja māte *P.Ņ.* liecināja *(I sējuma 166.-167.lapa)*, ka, ciemojoties pie mātes Ukrainā, pieteicēja vecmāmiņa pastāstījusi par dārglietām un liecinieces klātbūtnē uzdāvinājusi tās *D.Ņ.* Vīrietis, kurš interesējās par kara atribūtiku, kopā ar juvelieri atbrauca un novērtēja dārglietas. Tad viņi sarunāja tikties stacijā un apmainījās, nekādus dokumentus pretī neiedeva. Visa nauda ir ieguldīta biznesā, mājās nav nekā.

[15.5] Liecinieks *A.P.* (pieteicēja brālēns) apelācijas instances tiesas sēdē liecināja *(I sējuma 259.lapa)*, ka 1990.gada vasarā pieteicējs ar māti ieradās Ukrainā, vecmāmiņa bija nolēmusi dārglietas atdot *D.Ņ.*, kurš vēlējās nodarboties ar uzņēmējdarbību, pašiem dārglietas nebija vajadzīgas. Liecinieks pats redzējis, kā daļu dārglietu vecmāmiņa deva *D.Ņ.*, dārglietu nodošanas brīdī istabā bez *D.Ņ.* un vecmāmiņas atradās *A.P.* un tante *P.Ņ.* Tad dārglietas tika aizvestas uz Latviju. Tolaik *P.Ņ.* un *D.Ņ.* uz Ukrainu brauca reizi gadā.

[15.6] Liecinieks *L.L. (I sējuma 259.lapa)* liecināja, pieteicējs nodarbojās ar uzņēmējdarbību, 1995.gadā aizdeva lieciniekam USD 13000, ko liecinieks atdeva 1996.gada februārī. Liecinieks *R.P.* liecināja *(I sējuma 259.lapa)*, ka 1994.gadā saņēma no pieteicēja USD 50000, ko liecinieks viņam atdeva.

[15.7] Administratīvajā apgabaltiesā pieteicējs iesniedzis Ukrainas akciju sabiedrības rūpnīcas „Zavod Remtočmehanika" pieteicējam adresētu vēstuli *(I sējuma 256., 257.lapa)*, kurā norādīts, ka dokumentu glabāšanas laiks, kas apliecina juvelierizstrādājumu nodošanu, ir 5 gadi un oficiālie dokumenti uz šo brīdi nav saglabājušies. Tomēr pēc neoficiāliem datiem (dokumentu melnraksti) *D.Ņ.* uzvārds eksistē starp tiem, kas nodeva juvelierizstrādājumus laika posmā no 1991.-1993.gadam.

[16] Pieteicējs uzskata, ka skaidrās naudas uzkrājumu esamību ir pierādījis, iesniedzot deklarāciju, kurā uzrādīja skaidrās naudas uzkrājumu uz audita sākumu. Administratīvā apgabaltiesa norāda, ka deklarācijas iesniegšana, tajā norādot kādas ziņas, tai skaitā par skaidras naudas uzkrājumiem, automātiski nenozīmē, ka šīs ziņas atbilst patiesībai un nav apšaubāmas no VID un tiesas puses. Savukārt personai, norādot deklarācijā skaidras naudas uzkrājumus un dāvinājumu, ir jāspēj saprātīgi un ticami pamatot un pierādīt to izcelsmi, lai VID varētu izpildīt savas likumā paredzētās tiesības un pienākumus kontrolēt nodokļu aprēķināšanas un maksāšanas pareizību.

Izvērtējot kopumā visus pieteicēja sniegtos paskaidrojumus par uzkrājumu veidošanos, Administratīvā apgabaltiesa uzskata, ka tie nav vērtējami kā ticami un nepierāda pieteicēja deklarēto naudas līdzekļu izcelsmi.

Administratīvā apgabaltiesa atzīst par pareizu pirmās instances tiesas veikto pierādījumu novērtējumu (skat. šī sprieduma 8.8.punktu), kā arī atzīst, ka dāvinājumu faktu neapliecina pieteicēja vēlāk iesniegtie pierādījumi. Apgabaltiesa konstatē, ka pieteicēja pirmās instances tiesā un apelācijas instances tiesā sniegtie paskaidrojumi, tāpat arī liecinieku liecības atšķiras. Jautājumā par to, kādā veidā dārglietas tika realizētas, pieteicējs pirmās instances tiesā norādīja, ka tās iegādājās vectēvam pazīstams vīrietis par USD 300000, izsniedzot kvīti. Minēto apliecināja pieteicēja māte, papildus norādot, ka dārglietu nodošana šim vīrietim apmaiņā pret naudu notika stacijā, tomēr nekādu kvīti nesaņemot. Apelācijas instances tiesā pieteicējs savus paskaidrojumus ir mainījis, apgalvojot, ka dārglietas tika pārdotas Kijevā dārglietu uzpirkšanas kantorī, noformējot attiecīgus dokumentus, kuri nav saglabājušies. Dārglietas pārdotas piecos piegājienos par grivnām, kuras tika samainītas uz dolāriem. Minētais darījums noticis, neskatoties uz faktu, ka 1991.gadā pieteicējs bija nepilngadīgs (17 gadu vecs). Ir konstatējamas pretrunas paskaidrojumos par veidu, kādā dārglietu pārdošanas rezultātā iegūtā nauda tika nogādāta Latvijā – liecinieks *A.P.* apliecināja, ka pieteicējs Ukrainā viesojies tikai reizi gadā, savukārt pieteicējs apelācijas instances tiesas sēdē paskaidroja, ka naudu veda pāri robežai 1991.gadā pa daļām, kopumā piecas reizes. Pieteicējs paskaidroja, ka skaidrās naudas līdzekļi glabājās mājās, savukārt pieteicēja māte liecināja, ka visi brīvie naudas līdzekļi ir ieguldīti biznesā un mājās nekā nav.

Attiecībā uz 1993.gadā notikušā dāvinājuma apstākļiem pieteicējs papildus pierādījumus saviem apgalvojumiem nav iesniedzis.

Ievērojot minēto, apgabaltiesa atzīst par nepamatotu apelācijas sūdzības argumentu, ka pieteicējs ir iespēju robežās pierādījis dāvinājumu faktu.

[17] Administratīvā apgabaltiesa atzīst par nepamatotu pieteicēja viedokli, ka, ņemot vērā, ka ienākumu un izdevumu pamatojošie dokumenti ir jāglabā piecus gadus, kā arī līdz 2006.gada 1.jūnijam nebija noteikts skaidras naudas deklarēšanas pienākums uz valsts robežas, pieteicējam nav pienākuma iesniegt papildu pierādījumus.

Apgabaltiesa norāda, ka šāds ienākumu gūšanas laiks ir tikai pieteicēja paša apgalvojums un šajā lietā līdz šim nav pierādīts, ka pieteicējs būtu guvis ienākumus viņa minētajā laika periodā. Valsts ieņēmumu dienests ir konstatējis

izdevumu pārsvaru pār ieņēmumiem auditējamā laika periodā un, tā kā nav pierādīts, ka šie izdevumi ir iespējami sakarā ar agrāk gūtiem ienākumiem, tad loģisks ir secinājums, ka pieteicējam tieši auditējamā periodā ir bijis slēptais ienākums.

[18] Likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 31.[3]panta pirmā daļa noteic, ja maksātājs, pārkāpdams šā likuma prasības, nav aprēķinājis nodokli no visa apliekamā ienākuma, kas atbilstoši šim likumam ir apliekams ar nodokli, izņemot tos ienākumus, no kuriem nodoklis bija jāietur izmaksas vietā darba devējam vai citai personai, viņam ir jāsamaksā iztrūkstošā nodokļa summa un soda nauda iztrūkstošās nodokļa summas apmērā.

No Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta judikatūras izriet, ka lēmums par soda naudas noteikšanu kā obligātais administratīvais akts ir atceļams tikai tādos gadījumos, ja tiesa konstatē, ka pārkāpuma būtība un raksturs ir tāds, ka maksimālais sods būtu acīmredzami nesamērīgs *(sk. 2006.gada 22.septembra sprieduma lietā Nr.SKA-245 15.punktu, 2006.gada 30.maija sprieduma lietā Nr.SKA-127 11.punktu, 2005.gada 11.oktobra sprieduma lietā Nr.SKA-292 10.punktu un 2006. gada 7.novembra sprieduma lietā Nr.SKA-409 14.punktu).*

Pārsūdzētajā VID 20.aprīļa lēmumā atsevišķi nav vērtēti soda naudas piemērošanas lietderības apsvērumi, taču ir vērtēta pieteicēja izdarītā pārkāpuma būtība un šo VID vērtējumu Administratīvā apgabaltiesa atzina par tiesisku un pamatotu. Kā izriet no lietas faktiskajiem apstākļiem, soda nauda pieteicējam noteikta tāpēc, ka viņa izdevumi 2002., 2003. un 2004.gadā pārsniedza ienākumus un pieteicējs nebija valstij pilnībā nomaksājis iedzīvotāju ienākuma nodokli. Administratīvā apgabaltiesa secina, ka pieļautā pārkāpuma raksturs neliecina par to, ka pārkāpums pieļauts neapzināti. Administratīvās apgabaltiesas ieskatā pieteicēja pārkāpuma būtība un raksturs, proti, nodokļa neaprēķināšana no visiem apliekamajiem ienākumiem, neliecina par pieteicēja godprātību attiecībā uz pienākumu aprēķināt un maksāt iedzīvotāju ienākuma nodokli. Pieteicējs nav ievērojis tiesību normās noteiktos priekšnoteikumus un kārtību nodokļa nomaksāšanai un ir deklarējis ienākumus, kuru izcelsme nav pierādīta, tāpēc ir pamats atzīt pieteicēja vainu nodokļu nenomaksāšanā. Tādējādi VID pamatoti konstatēja likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 31.[3]panta pirmajā daļā noteikto priekšnosacījumu soda naudas noteikšanai pilnā apmērā.

[19] Ievērojot iepriekšminēto, Administratīvā apgabaltiesa secina, ka VID ar pārsūdzēto lēmumu pamatoti noteica pieteicējam pienākumu iemaksāt budžetā papildus iedzīvotāju ienākuma nodokli par 2002.gadu Ls 1594,10, par 2003.gadu Ls 9976,09 un par 2004.gadu Ls 16685,64 apmērā, kā arī soda naudu Ls 28355,83 apmērā, līdz ar to pieteikums par šī lēmuma atcelšanu ir noraidāms.

[20] Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka ir izbeidzama apelācijas tiesvedība, kas ierosināta, pamatojoties uz Valsts ieņēmumu dienesta apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2008.gada 10.marta spriedumu daļā, ar kuru apmierināts *D.Ņ.* pieteikums un atcelts VID ģenerāldirektora 2006.gada

27.aprīļa lēmums Nr.3.1/11859 daļā, ar kuru ir atstāts negrozīts VID Kurzemes reģionālās iestādes 2006.gada 5.janvāra lēmums Nr.1-4/58 un uzlikts par pienākumu VID Kurzemes reģionālajai iestādei, pamatojoties uz 2006.gada 5.janvāra lēmumu Nr.1-4/58, piemērot arestu pieteicējam piederošajiem nekustamajiem īpašumiem.

[20.1] Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments 2008.gada 13.novembra spriedumā lietā Nr.SKA-497/2008 ir atzinis, ka lēmums par prasības nodrošināšanu un piedziņas vēršanu uz mantu, tāpat kā lēmums par nokavēto nodokļu bezstrīda piedziņu nav administratīvais akts (ja vien izņēmuma gadījumā nenoteic privātpersonas tiesības un pienākumus pēc būtības), bet vērsts uz nodokļa maksājumu piespiedu izpildi, tostarp uz administratīvā akta, ar kuru personai aprēķināts nodoklis, izpildi.

Par attiecīgajiem VID lēmumiem tiesā nav veicama kontrole tādā pašā kārtībā kā par administratīvo aktu, bet gan atbilstoši administratīvo aktu izpildes tiesiskumu reglamentējošām tiesību normām. Sūdzība par minēto lēmumu izskatāma APL 363.panta kārtībā pirmās instances tiesā, kuras nolēmums ir galīgs.

Līdz ar to pieteikums par minētā lēmuma atcelšanu uzskatāms par sūdzību, kas iesniegta APL 363.panta kārtībā par iestādes darbībām, kas vērstas uz administratīvā akta piespiedu izpildi.

[20.2] Pirmās instances tiesa lietu izskatīja kā pieteikumu APL 184.panta izpratnē par administratīvā akta atcelšanu, un lieta netika skatīta atbilstoši APL 363.panta noteikumiem. Administratīvā rajona tiesa jautājumu par nodokļu bezstrīda piedziņas izpildes nodrošinājuma līdzekļu piemērošanas tiesiskumu ir izskatījusi un taisījusi par to spriedumu. Atbilstoši APL 363.panta otrajai daļai pirmās instances tiesas lēmums par nodokļu maksājuma bezstrīdus piedziņas tiesiskuma vērtēšanu nav pārsūdzams un ir galīgs, līdz ar to Administratīvā apgabaltiesa pirmās instances tiesas nolēmumu nepārvērtē un tas ir stājies spēkā.

[20.3] Ievērojot minēto, Administratīvā apgabaltiesa apelācijas tiesvedību izbeidz, pamatojoties uz APL 301.panta trešās daļas 1.punktu, kas noteic, ka tiesa pieņem lēmumu par apelācijas tiesvedības izbeigšanu, ja apelācijas tiesvedība ierosināta par spriedumu, kas saskaņā ar likumu nav pārsūdzams.

Pirmās instances tiesa izlēmusi jautājumu par nodokļu maksājumu piedziņas tiesiskumu, tās nolēmums ir galīgs, tādēļ izskatāmajā lietā piemērojama minētā tiesību norma, līdz ar to apelācijas tiesvedība lietā ir izbeidzama.

## Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 301.panta trešās daļas 1.punktu, 307. un 309.pantu, Administratīvā apgabaltiesa

## nosprieda:

noraidīt *D.Ņ.* pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektora 2006.gada 20.aprīļa lēmuma Nr.19/10966 atcelšanu.

Izbeigt apelācijas tiesvedību administratīvajā lietā, kas ierosināta, pamatojoties uz Valsts ieņēmumu dienesta apelācijas sūdzību par

Administratīvās rajona tiesas 2008.gada 10.marta spriedumu daļā, ar kuru apmierināts *D.Ņ.* pieteikums un atcelts Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektora 2006.gada 27.aprīļa lēmums Nr.3.1/11859 daļā, ar kuru ir atstāts negrozīts Valsts ieņēmumu dienesta Kurzemes reģionālās iestādes 2006.gada 5.janvāra lēmums Nr.1-4/58 un uzlikts par pienākumu Valsts ieņēmumu dienesta Kurzemes reģionālajai iestādei, pamatojoties uz 2006.gada 5.janvāra lēmumu Nr.1-4/58, piemērot arestu pieteicējam piederošajiem nekustamajiem īpašumiem.

Spriedumu var pārsūdzēt Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamentā 30 dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, kasācijas sūdzību iesniedzot Administratīvajā apgabaltiesā.

| | | |
|---|---|---|
| Tiesas sēdes priekšsēdētāja | (paraksts) | A.Šteinberga |
| Tiesneši | (paraksts) | K.Berķis |
| | (paraksts) | M.Birzgalis |

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās apgabaltiesas tiesnese A.Šteinberga
2010.gada 4.novembrī